

Карпатос

Отдавна си го бях харесал. Знаех, че е полудив, че още не е опорочен от масовия туризъм и това ме привличаше най-много. Издирих туристическа фирма, която го предлага, изчаках добра цена в последния момент и в края на май вече бяхме там.

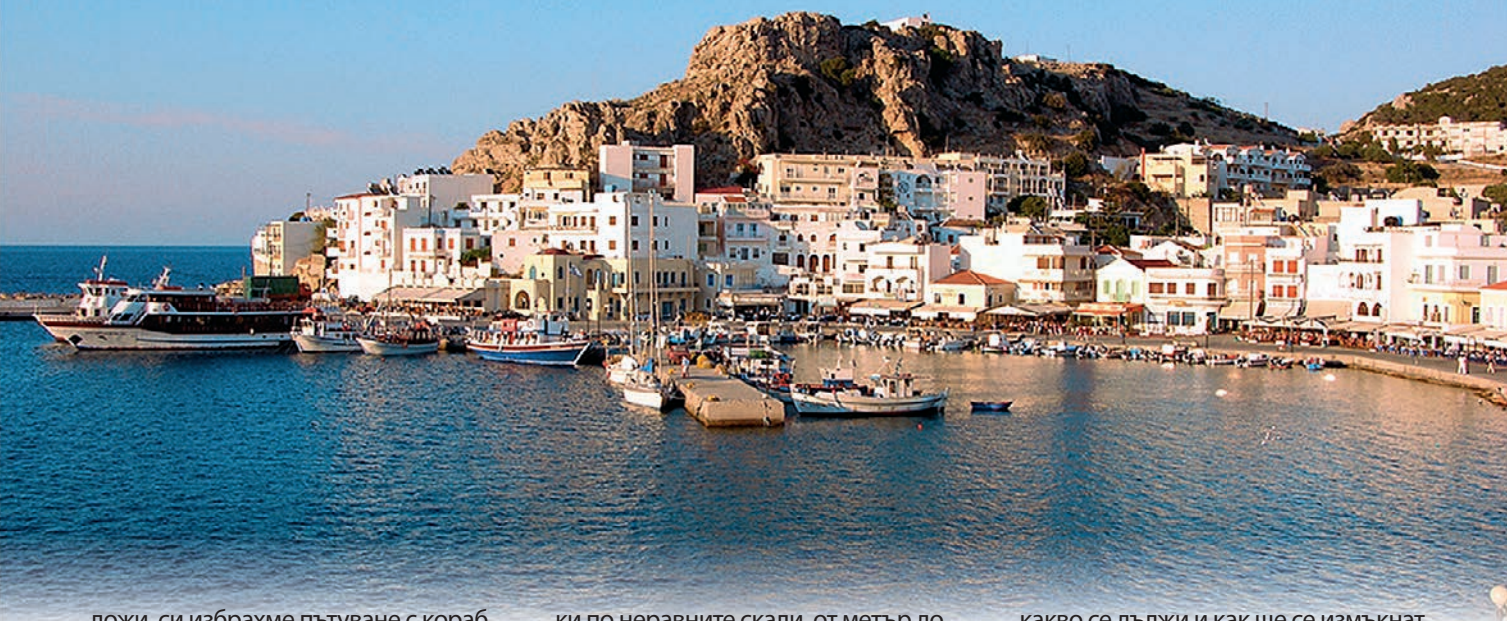
Остров Карпатос е най-южният от средиземноморския архителаг Додеканиси, който се състои от почти сто острова и островчета, от които само 19 са населени. Намира се между Крит и Родос, след който със своята площ от над 300 кв.км е втори по големина. Дължината му е 49 км, обиколката му – около 160 км и е слабо населен. Жителите му са едва 6500, от които 1700 в главния град, наречен Пигадия, в превод Кладенци. Останалите са по селата, пръстнати по склоновете на островните планини. По-скоро голи чукари, само по североизточното крайбрежие покрити с недостъпни пиниеви гори. Курортите са му малки – и по капацитет, и на брой. Започват да се строят едва в края на 80-те години на миналия век. Дотогава до острова дори не пътува и ферибот. Със започването на туризма се построява и летището му.

За разлика от повечето гръцки острови, Карпатос не предлага никакви паметници на елинистичната култура, а това мен ме радваше, защото нямаше да се налага да се мъкна след Татяна и фотоапарата ѝ. Основната атракция на острова са плажовете му и живописните селца. На туристите предлагат да ги посетят, като в рекламните материали се пише, че хората там и сега се препитават тъй, както едва ли не от векове. И както навсякъде другаде и тук се предлага зехтин, вино и кашкавали.

Нас това не можеше да ни съблазни, познавахме тези уловки от други гръцки острови. Желанието ни бе основно да скитаме и да се наслаждаваме на самотата и спокойствието по малките плажчета, с които Карпатос е осеян. За тази цел си бях наумил да наемем моторетка. Имах опит от Корфу и макар че съм лош шофьор, с нея се справям достатъчно добре. Бяхме си избрали студио в малък курорт – Амоопи, недалеч от главния град. С настаняването изкарахме късмет. Зарадван на моя гръцки, хазяинът Василис ни предложи стая на втория етаж с изглед към морето – това, за което винаги съм мечтал, тръгна ли на почивка в Гърция. За радост на Татяна над балкона ни се виеше любимата ѝ китка – стара, разклонена букенвилия (?). Истинският курорт представляваше неголеми артистично разчупени сгради по хълмовете над няколкото неголеми плажа, сред паркове и много цветя. Основните туристи там бяха скандинавци. Ние, като бедни соцроднини, бяхме по чукарите в пансиони на повече от километър до най-близкия от тях. Нито на нас, нито на чехите това не пречеше, разходката бе приятна, още не бяха настъпили жегите, а и само тук-таме ще срещнеш някого, с когото ще си кажеш „Хелου“. Нашите плажчета си оставихме за покъсно. Наехме за три дни моторетка, за да посетим най-напред главния град и наситим търбуха на хладилни-

ка с по-добри цени. Както се знае, по курортите навсякъде е доста по-скъпо, а да ходим по таверните, макар че са ми голяма слабост, по понятни причини не можехме да си позволим. Бях забелязал, че движението по шосетата е минимално, така се и оказа. Десетки минути, след като бяхме яхнали моторетката, ни пред нас, ни зад нас имаше някой – ни кола, ни моторетка-страхотен кеф, казано с езика на съвременните медии.

Оставям настрана емоциите около пазаруванията в супермаркета, купуването на истински зеленчуци и прясна риба направо от рибарите, по гръцките острови са едни и същи. Типичен бе и видът на главния град Пигадия. Разположен амфитеатрално около малък залив с неголямо пристанище с основни три улици – край морето, осеяна с таверни и ресторанти, вечер пешеходна зона. Втората, над нея, пешеходна през целия ден, с магазинчета за сувенири и още таверни и ресторанти. Третата, най-високата, бе за местните жители – бакалии, плодове и зеленчуци, супермаркети. Особено бе очарованието му вечерта, потънал в светлини и оживен от плъзналите навсякъде туристи. Видяхме града и в сутрешна, полузаспала атмосфера. От екскурзиите, които нашият екскурзовод (младо, симпатично, усмихнато момче от Моравия, което ми напомняше собствената младост) ни пред-

ложки, си избрахме пътуване с кораб до най-екзотичните плажове, до които с моторетката не можехме да стигнем. И тук изкарахме късмет. Бяхме единствени от чешка страна, всички други бяха скандинавци. И пак с моя гръцки се стигна до разговор с капитана и че говоря руски.

– Какво?! И руски ли говориш?! – и ме помъкна към кабината си. – Ела да се запознаеш с жена ми!

Както се досещате, въпросната съпруга се оказа руския. Ирина, като много други рускини, а и нашенки, бе дошла тук да си дири късмета след промените, една от белите робини на гърците, както ги наричам аз. И наистина бе изкарала късмет, бе се омъжила за добър и трудолюбив човек. Не можете да си представите възторга ѝ, че можеше да си поприказва с някого на родния си език. Така ни се зарадва с Татяна! Радостта ѝ усетихме и в почерпките ѝ на кораба, и в по-добрите цени, които ни предложи за напитките по време на обяда на плажа.

Въпросният плаж се нарича Апелла, смята се за най-хубавия и наистина си заслужава епитета. Ситен жълт пясък, широка ивица между пиниева горичка и прозрачната, кристално чиста, синя вода. Всъщност всички плажове, до които стигнахме с моторетката, имаха подобна вода, само дето бяха малки, нямаше пинии, скали и не винаги с пясък. За нас най-голямо преживяване бе, че видяхме древните каменни мини солници, за които бях чувал и на Корфу. Солници е силна дума, нямат нищо общо с онези край родното Поморие. Става дума за малки локвич-

ки по неравните скали, от метър до две педи, в които водата се е изпарила и са останали бели, проблясващи на слънцето кристали. Естествено, че бяха запечатани от Татяниния фотоапарат. Споделих емоциите си с хазяина и той ми каза, че никой от местните не си купувал сол, всички си я набавяли от подобни места по цялото скалисто крайбрежие. А скали колкото си искате! Надвиснали над морето, извисили се над синята вода, често с причудливи форми, в които ние с Татяна естествено виждахме различни неща – делфини, пингвини, мечка, маймуна и какво ли още не. Ако за мен обаче бе вещица върху метла, например, Татяна виждаше излегнала се русалка.

Не се лишихме и от разходки до близките селца. Наистина, много живописно, обикновено амфитеатрално, разположени по баирите от двете страни на криволичещ път, с нови, весели къщи, потънали в цветя. И неизменните църквички със заоблените си, боядисани в червено или синьо куполи. Татяна хуваше с фотоапарата, който в нейните ръце няма насищане, а аз отегчен, отпусках снага в някоя таверничка и си поръчвах гръцко кафе. Не че ми харесва, напротив, то е слабо печено, от което е доста кисело и му трябва много захар, а защото се радвам на филджанчето и на чашата студена вода, на разменените приказки с кафеджията, което за мен е част от гръцката атмосфера.

Като споменах гръцката атмосфера, не мога да подмина и гръцката криза. От години там се говори само за нея, чувал съм какви ли не варианти на

какво се дължи и как ще се измъкнат от нея, но като гледам как си живеят живота наследниците на византийците, иска ми се и ние да сме в подобна криза. В Чехия, където няма такава, и политиците изтъкват икономическа стабилност на страната, плащаме не малко пари, за да ползваме мобилните си телефони. Защо се хващам за тях като пример ли? Ами защото искам да ви кажа колко ми струваха разговорите от Карпатос по цяла Гърция. Имам гръцка симкарта и като съм там си слагам десет евро, за да се чуя с приятели и близки. Сторих го и сега. Какво бе изумлението ми, когато след зарездането на картата получих есемес, че получавам бонус 300 минути безплатни разговори със всички оператори и стационарни телефони! Представяте ли си, за 250 крони пет часа безплатни разговори! Това в Чехия не може да ви се случи, нали? А за България да не говорим. И като подхванах едни ми ти разговори! На кого ли не звъних! Всички много ми се радваха, поне се наприказвах и се заредих за дълго време с положителна енергия. И за десет дни така и не можах да изприказвам безплатните си часове!

Беден човек на малко се радва. Ние, българите, като сме на кеф и то на трапеза имаме една приказка, – Кога сме зле, тъй да сме зле!“ Знаете я, и вие сте я казвали. А мен ми се ще да изкрещя: Мамка му, като сме зле, като гърците в криза да сме зле!

Ама няма кой да ме чуе...

Та така...

Васил Самоковлиев